

E

ADRIANA GREGOROVÁ

DRUHÁ

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

DRUHÁ

Adriana Gregorová

Autor: © Adriana Gregorová
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-047-4

Túto knihu venujem všetkým Druhým. Čitateľom z MK a
Písania pre radosť. Rodine.

Špeciálna vďaka skvelej Monike J.

Ďakujem vydavateľstvu Elist za pokračovanie môjho sna.

1

„A Martina si nechala kde?“ preplesol ma výsluch medzi dverami rodičovského domu.

„Pracuje,“ odpovedala som mame s pravdivosťou v hlase a potláčala iróniu a povzdychy nad jeho vyťaženosťou, ktorá bola viac-menej chcená, aj keď mi to sám najvyšší nepotvrdil.

To, že bral prácu navyše aj od otravných klientov, ktorých donedávna posúval svojim zamestnancom, malo svoje opodstatnenie. Spoločný vzduch nám už nevoňal ako na začiatku. Dusili sme sa, akoby niekto hodil do stredu miestnosti slzotvorný plyn a my sme sa rozutekali po osemdesiatich štvorcových metroch a zabarikádovali sa v izbách. Pred nami samými.

Už som si zvykla na pracovné soboty, nedele, služobné cesty. V podstate sme žili iba ako spolubývajúci, a to sme ani neoslávili Kristove roky.

„Stále je v práci. Ako chcete takto splodiť potomka?“ zalomila rukami, popravila si prameň hnedých vlasov a pred moje čižmy, špinavé od snehu, hodila teplé papuče.

Bez odpovede na obohranú pesničku o regimente našich nenarodených detí, ktoré chcela vychovávať a rozmaznávať, som sa vyzula z čižiem a položila ich na pripravenú handru. Na nohy som si nastokla teplé papuče z ovčej vlny, ktoré ešte štopkala prababička ako rodinné dedičstvo, a pobrala sa úzkou chodbou posiatou muškátmi, ktoré prezimovali v teple domova. Na drevenom stole ma už čakali koláče. Šuhajdy a medvedie labky. Čisté obžerstvo.

„Vieš, čo si tento rok prajem pod stromček?“ provokovala mama naďalej a podala mi tanierik, aby som si mohla naplniť brucho, ktoré bolo podľa jej zásobovania jedlom prepadnuté, aj keď sa zo mňa váha vysmievala.

„Čo, maminka?“ načiahla som sa za medvedími labkami a slastne si ich vložila do úst. S rovnakou slasťou som si donedávna vkladala do úst aj iné veci, no v tom čase som netrávila voľný čas v rodičovskom dome, ale na dlažbe, linke a v iných zákutiach nášho bytu.

„Vnúťatko,“ posadila sa oproti mne a vráskavými rukami si podporela ostrú bradu, ktorú som po nej zdedila. Pri pohľade do jej očí som si uvedomovala, že už nie som dvadsiatka bez pomarančovej kože. Začínala som starnúť a svoje libido som uspokojovala medveďou labkou posypanou práškovým cukrom. Aké groteskné.

„Nič mi na to nepovieš?“ zadrapkávala po chvíli. To som už koštovala šuhajdy. Vždy som si myslela, že keď dosiahnem určitý vek, budem sa môcť pýšiť dokonale upečeným mäsom a krásne nadýchaným koláčom v špičkovom plechu. Plech som už síce mala, napriek tomu som však bola príšerná kuchárka. Spiekla by som aj mŕtveho a možno aj grambľavosť v kuchyni nenahrála do manželských kariet, i keď som sa snažila a moja knižnica obsahovala niekoľko kuchárskych kníh.

„Keď bude potomok na ceste, budeš to vedieť medzi prvými. I keď...“

„I keď čo?“

„Pri tvojej zvedavosti sa to možno dozvieš skôr ako ja,“ uškrnula som sa a užila si jej zagúľanie očami.

„Otec je v záhrade?“ dotlačila som posledný zákusok a rezignovane som vstala od stola. Odtedy to medzi mnou

a Martinom škripalo, rozhovory s mamou ma vyčerpávali viac ako ticho v našom byte. Otec bol prekvapivo jedinou osobou, ktorá mi dala radšej do rúk kladivo, pílu, štetec či iný nástroj, ktorý mu uľahčil nabitý harmonogram domácich prác a mne prečistil preplnený harddisk.

„Opäť niečo štiepa,“ povzdychla mama, načiahla sa za misou koláčov a odložila ju do komory. Netešil ju otcov záujem, ktorý prejavoval garáži alebo malej kôlni, ktorú si zostrojil pri kurínoch. Ich manželské ochladnutie sa však po tridsiatich rokoch dalo akceptovať. To naše bolo smutné. Po troch rokoch manželstva sme mali mať prvú hádku za veľkosť vibrátora na spoločné hry a nie za účty, počet nádychov spoločného vzduchu a lyžičku kávy navyše, ktorá patrila tomu druhému.

Vybrala som sa k čižmám. Teplo ich trochu vysušilo, a tak som nemala pocit, že sa mi medzi prstami prevaľuje neďaleký potok, v ktorom sme so susedovcami naháňali raky. Teraz tam kdesi vyplavilo pneumatiku alebo bubon z práčky. Oviaľ ma mrazivý vzduch. Bol december. Skutočný december, aký som si pamätala ešte z detstva, keď som sa brodila do školy v metrovom snehu a rátala omrzuté prsty, ktoré by pri silnejšom náraze nezlepilo ani sekundové lepidlo. Vrzganie snehu pod topánkami či kalamity známe v každom väčšom meste. Naši bývali hodinu cesty od Nitry. V časoch Martinovej pracovnej vyťažnosti som okupovala svoju bývalú detskú izbu, pomáhala rodičom okolo domu a užívala si dedinský vzduch. Martin nemal pre moju radosť pochopenie. Šomral nad blatom, ktoré sa mu lepilo na lakovky, taktiež nad slepačincami, ktoré sa občas váľali po záhrade, keď otec vypustil sliepky na slobodu a tie sa naháňali ako splašené, nevedomujúc

si svoj osud.

„Vyzeráš v nich ako debil,“ neštítala som sa úprimnosti, keď domov dotrepal čierne lakovky s vyvýšenou špicou namiesto tenisiek, ktoré si mal zaobstarat' na občasnú brigádu u našich. Radšej utratil masťnú sumu na hentie ohavy aj s kopou výhovoriek, prečo nemohol ísť so mnou a ako musel míňať drahocenný čas na zmysluplnejšie aktivity.

„Nerozumieš móde,“ zahriakol ma a uložil vrchol svojho šatníka na poličku. Už dlhšie sa neradil so mnou o farbe kravaty či košele. Nedával mi žehliť puky na nohaviciach ani nediktoval, čo si prosí na raňajky. Pýtala som sa iba chvíľu. Keď neodpovedal, uvedomila som si, že je zbytočné pchať sa mu do priazne, keď o ňu nestál. Či mal môj manžel milenkú? Nie. Aspoň som si to myslela. Kedy by ju stíhal? Mal realitnú kanceláriu, ku ktorej sa dostal cez bratranca. Ten to napokon zabalil a Martin sa stal jediným vlastníkom. K presadeniu sa mu pomohli aj ostré lakty a prehliadanie férového prístupu. To zdedil po otcovi. No to bolo na iné rozprávanie. Vrátim sa k pointe. Moje manželstvo spelo ku krachu. Dobiehali sme do cieľa, v ktorom však nebolo víťaza ani medaily, ktoré naplňovali obdarovaného pýchou a šťastím. Môj beh bol kľukatý. Ani vojaci nemali taký výcvik ako ja v manželstve. Keď sa Martin smial, ja som pozorovala jeho pobavenie s nadvihnutým obočím. Keď som si pohmkávala v rytme obľúbenej pesničky, on ohŕňal nosom nad mojím hudobným vkusom. Keď mal on orgazmus, ja som si neuvedomovala, že som mala v sebe nejaký penis.

Rozdielnosť však nebola namieste od začiatku. Nebola som predsa taká hlúpa, aby som si brala opačný pól

vlastnej existencie a ešte k tomu aj úplne z inej planéty. Rozumeli sme si. Nosili sme tenisky, nejedli sme sushi a bývali sme v malom jednoizbáku v okrajovej časti Nitry. Jednoducho tam, kde žili aj neprispôsobiví občania, tam, kde cesta do obchodu trvala jednu prechádzku v daždi, zime, chrípke, vo vetre alebo so sopľom až po kolená. Keď sme z dvoch mizerných výplat kúpili novú posteľ a užívali si sex aj inde ako na kuchynskom stole, linke či studenej dlažbe. Keby som vedela, že sa náš vzťah zhorší kvôli práci, ku ktorej sa Martin dostal hlavne mojím pričinením a podporou v štýle *chod' do toho, peniaze potrebujeme na zabezpečenie a dieťa*, radšej by som si to naďalej rozdávala na starej pukajúcej podlahe ako v posteli z pravého dreva, no s pravou rukou a bujnou fantáziou.

Nohy sa mi zabárali do snehu. Vybrala som sa cez dlhú záhradu za otcom, ktorý pokrikoval na sliepky. Prázdna voliéra mi vždy rozbúchala srdce. Uplynul rok, čo nám odišiel domáci miláčik. Bol starý, no šťastný, s dlhým životom a vyťaháňým chvostom od mojej detskej ruky. Až v meste mi unikol život pomedzi prsty. Megy, vlčička, milovala škrabkanie za ušami, no pod náporom práce, ktorú som neodkladala ani v sviatky, ani v piatky, som sa jej nestihla venovať toľko, koľko by som chcela. Keď zomrela, zvalila som sa na gauč, pritisla si nohy k trasúcej sa brade a nechala stekať slzy po odhalených kolenách. Keby žila, aj napriek problémom s kĺbmi by si dala tú námahu, aby sa vyštverala na sedačku a pooblizovala mi slané slzy. Nadvihla by mi ruku a kňučaním by ma donútila k milovanému škrabkaniu. Čas neúprosne utekal. Pripomínala mi to nielen prázdna voliéra.

„Opäť ťa sem zavial vietor?“ pozdravil ma otec. Muselo ma prezradiť vŕzganie čerstvého snehu pod nohami. Odlepila som zrak od prázdnej voliéry a podišla k nemu, aby som obdarila jeho líca bozkami. Kvôli ťažkému úrazu v bani, ktorý mu odpísal nohu na invalidný dôchodok, premieňal nadbytočnú energiu na prácu okolo domu.

„S čím ti pomôžem?“ núkala som sa do roboty, vyťahujúc si z vreciek tmavej vetrovky hnedé kožené rukavičky. Bol to darček od Martina na minuloročné Vianoce. V tom čase sme ešte dokázali ústami premlieť súvislý text a konverzovať na úrovni. Teraz sme boli skôr zakonzervovaní.

„Alenka, jedličku treba prestrihať, ale to urobím ja. Hybaj radšej za mamou a zohrej sa,“ poškrabal sa na sivobielej brade a nastokol si na zopár vetkých vlasov čapicu. Starol. Aj on. Napriek tomu sa však tváril bezproblémovo a nikdy sa nesťažoval. Možno práve preto som sa nechcela pítvať v manželstve či riešiť vrtochy svojho šéfa, ktorý mi dával pociťovať svoju nadradenosť.

„To určite a v januári sa nezapnem do riflí!“ načiahla som sa za záhradnými nožnicami a vykročila k jedličke, ktorú otec zasadil v deň, keď zomrela Megy. Mal ju rád. Nahrádzala mu môj odchod z rodičovského hniezda aj dni, keď mama chodila po liečeniach s jej dlhoročnou priateľkou astmou.

„Opäť utekáš?“ oprel sa o studňu a z vrecka starých montérok vytiahol balíček cigariet. Jednu si prestrčil po medzi husté fúzy a s nadvihnutým obočím čakal na odpoveď.

„Kam by som utekala?“ načiahla som sa k jedličke a zahovorila ďalšiu nenápadnú konverzáciu o mojej manželskej kríze. Omylom som odstrihla vetvičku, ktorá bola potrebná pre výsledný efekt. Otcovmu oku to však neuniklo.

„Tým, že mi budeš káľať stromčeky, si u mňa možno trochu šplhneš,“ zasmial sa, „no manželstvo si tým nezachrániš.“

„Otec, už aj ty?“ otočila som sa k nemu, pýtajúc si psími očami cigaretu. Na chvíľu zaváhal. Stále vo mne predsa videl malé dievčatko a nie tridsaťročnú kozu. Napokon mi vložil jednu do ruky a pripálil.

„Nemala by si fajčiť,“ vyfúkol dym a pomykal hlavou.

„Ani ty, a predsa fajčíš.“

„Ja mám za sebou takmer celý život a táto nerest' mi iba spríjemňuje tento stereotyp.“

„No vidíš, otec, a rovnako to vnímam aj ja.“

„Však ho sem niekedy doved'. Už si ani nepamätám, kedy som s ním prehodil dve súvislé vety.“

„Otec, tiež si na to nespomínam, a to s ním žijem,“ mykla som plecami a užívala si ťažkú marsku.

„Toto ohováranie sa mi nepáči, Alena. Týmto nič nevyriešite. Mama je klebetnica, ale neraz ti radila, aby si si dala manželstvo do poriadku. Po kom si len taká tvrdohlavá?“ zahasil ohorok o sneh a hodil ho do zaváracieho pohára, ktorý mal schovaný za studňou, aby nedráždil mamu. Zlozyk mu akceptovala, aj keď neznášala pohľad na fajčiarov. Vraj sa jej bridilo vedomé skracovanie si života.

„Neohováram, otec, hovorím ti veci tak, ako sú.“

„Aj tak by si mala ísť domov a nie tu šaškovať s nožnicami. Ešte si ublížiš,“ zasmial sa nad mojím krivým

strihaním.

Zabudla som dodať, že okrem tápania pri hrncoch som neoplývala ani záhradnými zručnosťami. V ženskom kolektíve ma matkin milovaný Boh odpísal. Ešteže som nezaostávala v pracovnej sfére. Bola som asistentka alebo skôr dievča pre všetko. Pracovala som v menšej firme, ktorá balila rôzne suroviny. Vybavovanie prepravy, surovín, hádanie sa s meškajúcimi kamionistami a so šéfom, ktorý len bookoval letenky na dovolenky a raz za čas ma pokarhal za chyby, ktoré som neurobila. Napriek tomu som mala v práci istotu, a predsa o tie v živote išlo. Aspoň na predvolebných bilbordoch.

„Tak hybaj domov a dajte to do poriadku. Si ešte mladá a takýchto kríz ešte bude!“ mávol rukou s úškrnom *viem, o čom hovorím*. Pod jeho prísny pohľadom som odložila nožnice a vrátila sa aj s ním do domu.

Mama sa zvrátila pri hrncoch a občas ochutnala odpočívajúce medovníkové cesto. Hneď ako ma uvidela, nenechala na mne suchú ani nitku.

„Už si jej dohovorel?“ opýtala sa otca, akoby som tam nebola.

„Áno, misia splnená!“ zasmial sa a dal si dole čiapku.

„Takže takto to je. Myslela som si, že z tvojej hlavy by toľké presvedčanie nevzišlo!“ zagánila som na ich spolok záchrancov manželstiev.

„Alenka, chceme ti len dobre. Blížia sa sviatky a Martin tu už dlho nebol,“ zahľadela sa na zašpinené prsty od cesta a v duchu počítala mesiace bez zaľka.

„Veru, nebol tu dlho, mami,“ povedala som s povzdychom a posadila sa na stoličku.

„A čo s tým mienite urobiť? Ste predsa mladí na takéto správanie!“

„Maminka, neviem, čo s tým spravíme. Momentálne si chcem dať tvoju dobrú polievku a mäso, potom odfukovať a jajkať na gauči a možno neskôr začnem premýšľať nad Martinom,“ zhrnula som a obaja mi dali na moje šťastie svätý pokoj.

Večer

Poobede sa ma mama opäť pokúšala presvedčiť, že rozhovorom a doliezaním za Martinom vyriešim svoje manželské problémy. Asi sa riadila heslom, že s plným bruchom človek ľahšie prívolí na rôzne rady. To však platilo iba na mužov. Im skutočne stačil iba plný žalúdok a prázdne gule. Kiež by sa aj v ženskom svete stačilo len poriadne najesť a užiť si.

„Nabudúce prídte spolu!“ poslednýkrát mi pripomenula svoju zbožnú požiadavku a nechala ma prebrodiť sa snehom až k môjmu autu. Malý červený fiat, pokašliavajúci pre svoj vek, bol mojou spomienkou na prvé vianočné odmeny od šéfa. Už som bola na tom finančne lepšie, no nemala som srdce vymeniť ho.

Cesta domov bola pomalá a opatrná. Nechcela som sa vidieť v kanáli medzi stromami s krvou vpíjajúcou sa do snehobielej prikrývky. Premýšľala som nad tým, či je Martin doma, opäť zalezený v pracovni, ktorú si urobil z potenciálnej detskej izby, alebo sedí pred televízorom a bezducho udiera do tabletu. Mama ma nabalila, akoby mal o pár dní nastať koniec sveta a široko-d'aleko neexistoval žiaden obchod, ktorý by ma zásobil. Otec mi strčil do rúk

víno od suseda a žmurkol na znak *držím palce pri zblížení*. Zajtra ma čakal posledný deň v práci, a tak som nezostala na noc. Ak by som mala ešte deň počúvať o Martinovi, natruc by som podpísala rozvodové papiere. Rodičia boli jednoducho takí a radi mi prízvukovali, že raz to pochopím pri svojich deťoch. Ak boli vôbec v mojom hektickom živote nejaké na pláne.

3

Zaparkovala som na prepchatom sídlisku. Už v puberte som snívala o rodinnom dome, v ktorom by som žila. Veľká záhrada, vlčiak, ktorý by mi vynahradil smútok za Megy, a možno by som aj niečo nasadila do priestrannej záhrady, aj keď pri mojich zručnostiach by z toho vyrástla burina. Ponechala by som si len niekoľko muškátov v rohu vysokého plotu, aby ma susedia nešpehovali v krásnom bazéne s priesačnou vodou.

Sídliská ma totiž frustrovali. Napokon som na jednom z nich skončila. Samé autá, úzky pás nevábnej polomŕtvej trávy a pri smetných košoch fajčiari susedia s prázdnyimi pohľadmi upretými do smartfónov. Hoci stáli meter od seba, okrem *bré ráno* neprehodili ani pol slova. Pred rokom som s kolegom z práce žartovala, že čoskoro budú aj svadby cez internet. S odstupom času som si istá, že to bola len ďalšia meta dnešných manželstiev, ktorým ledva zaschol podpis na sobášnom liste a už sa rozvádzali.

Cúvajúc s Božou pomocou a spotenými dlaňami na

úzke parkovacie miesto som dúfala, že svojho starčeka neoškriem. Podarilo sa. S nadvihnutými rukami nad hlavou a stiahnutým bruchom som prešla cez úzku medzeru až ku kufru, kde ma už čakali matkine dobroty. Rozvoniavali po celom aute, a tak bolo ťažké sústrediť sa na cestu, keď som sa v myšlienkach napchávala koláčmi. Systematicky som si na ruky naukladala malú pyramídu z pokrmov a horko-ťažko zatvorila kufor a otočila kľúčom. Tie som následne strčila do úst, aj keď som nenávidela ich kovovú pachuť, a odtackala som sa ku vchodu. Tam som sa takmer zrazila s prudko sa otvárajúcimi dvermi. Vynorila sa spoza nich mladá žena s poriadne silnou voňavkou. Rozkašľala som sa. Pripomínala mi detstvo, keď uprostred dediny stála Ruska korpulentnej postavy so šialene farebnou sukňou, modrými tieňmi a s lacnými šmejdami, za ktorými sa išli dedinčania zabiť. Jej voňavky v mohutných flakónoch smrdeli rovnako lacno ako daná slečna. Bez pozdravu a ospravedlnenia odcupkala na vysokých ihličkách k tmavému SUV a skôr ako som si stihla uvedomiť, že sa mi dvere zabuchli pred nosom, bola preč. Bola mi povedomá, i keď som ju v rýchlosti nevedela zaradiť. Teraz som však mala dôležitejšiu misiu. Podarilo sa mi vyslobodiť ruku spod škatúl a zastrčiť kľúč na správne miesto. Už polroka nám nefungoval zvonček, no Martin to neriešil. Domovník pohrdal ženami, a tak som mu darmo vyzvávala s úmyslom vyriešiť problém so zvoncom. Neotvoril mi. Nevie, či si myslel, že som z neho prišla vysexovať averziu voči ženskému plemenu, alebo som bola preňho bájnou Medúzou, pri pohľade na ktorú by skamenel.

Bola som vo výťahu. Aleluja. Škatule som položila na zem a na nos si pritlačila šál. Ruskina vôňa bola zabijakom

čuchových buniek, a ak som chcela ešte niekedy cítiť vôňu matkinej kuchyne a čerstvého sexu, musela som urobiť dané opatrenie.

Žena je obozretný tvor. Má toľko zmyslov, že by sa z nich jeden chlap zbláznil. Zachytí varovné signály ako Spiderman, keď zavetrí prichádzajúce nebezpečenstvo. Niečo podobné som cítila, keď som vystúpila na šiestom poschodí. Tá vôňa, ten hlúpy šiesty zmysel. Spomenula som si na jej tvár. Jej auto. Spoznala som ju. Len tá medená farba vlasov ma zmiatla. Predtým boli čierne, ale ich majiteľka rovnaká. Takmer pred dvomi mesiacmi. Opäť som sa vracala o trochu skôr od rodičov. Martin mi povedal, že ešte pracuje, preto som sa ešte zastavila v centre a nakúpila pár polotovarov. Nechcelo sa mi variť. Však som ani nemala pre koho, lebo odkedy sa začalo Martinovi dariť, bol v reštauráciách pečený-varený. Netuším, či mi chcel naznačiť, že moje kulinárske zručnosti boli hotové fiasko, no ak sa už podujal na moju domácu stravu, vylízal aj tanier.

Po zaparkovaní na preplnenom sídlisku som vykročila ku vchodu ako pani. S igelitkou z Tesca, v ktorej som mala dve porcie lazaní, som vkročila do vchodu a čakala na výťah. Odrazu sa otvorili dvere a objavila sa v nich ona. Čierovlasá deva útlej postavy v tmavom kabáte a s ťažkou vôňou. Bez pozdravu sa postavila vedľa mňa, no keďže aj kravy museli robiť *bú*, skúsila som zistiť stupeň jej zanedbanej výchovy.

„Dobrý deň,“ pozdravila som ju. S nezáujmom kývla hlavou a zapichla oči do telefónu. Prišiel výťah, a tak sme obe nastúpili. Nápor ticha som však nevydržala.

„Dnes ale fučalo,“ okato ma striaslo, aj keď som sa v bunde potila a kropaje potu cítila až nad zadkom. Slečna

mykla plecami.

„Mne je fajn,“ odpovedala, pozerajúc do mobilu. Zastali sme na šiestom poschodí. Potešilo ma to. Veď od toľkého rozprávania ma už rozboleli ústa. Pristúpila som k dverám od nášho bytu a ona sa vybrala za mnou. Odrazu však zastala a pozorovala, ako ich otváram.

„Potrebujete niečo?“ otočila som sa k jej prekvapenej, ba až vystrašenej tvári. Na našom poschodí žil len osemdesiatročný dôchodca a ten mal iba vnuka a žiaden miliónový dôchodok, aby vlastnil takú mladú milenkú. Jedine v prípade, že by išli po novom zlatokopky na stravné lístky a štátne protézy. Prekvapivo sa jej rozviazal jazyk. Popravila si prameň vlasov a zahabkala: „Asi som si zmýlila poschodie.“

Usmiala sa, zapriala mi pekný deň a nastúpila späť do výťahu. Náročky som čakala, kam pôjde, no keď výťah zastal na prízemí a následne som začula tresnutie ťažkých vchodových dverí, ktoré oznamovalo jej odchod z paneláka, stislo mi hrdlo. Už vtedy, v tej sekunde mi preblyso hlavou, či boli náhody skutočne náhodami.

Smrad, ktorý po nej zostal, mi vypaľoval diery do hlavy. Škatule s jedlom a vianočným pečivom som položila na zem a s oslintanými kľúčmi som otvorila vchodové dvere. Hralo rádio. Nič podozrivé. Premiestnila som sa aj s nákladom do kuchyne. Vtedy som si to všimla. Prázdnu fľašu od vína a dva poháre položené v drez. Tlkot srdca však prehlušil Martinov hlas. S niekým sa v kúpeľni rozprával.

Osemdesiat štvorcových metrov sa pomaly strácalo ako vzduch z plastovej fľašky. S každým krokom približujúcim sa ku kúpeľni som cítila čoraz väčší tlak na hrudi.

Prudko som otvorila dvere. Bledé kachličky s tmavomodrou mozaikou, ktoré ma takmer dohnali k rozvodu, keďže Martinov názor na dizajn bol rovnako odlišný ako na kvalitný sex, boli zarosené od pary.

„Neboj sa, neprišla na to!“ začula som skôr, ako sa preľakol a takmer mu mobil spadol do vane. Po chvíli sa zmobilizoval a telefón zašuchol pod oblečenie položené na bielizníku.

„Čo tu robíš?!“

4

„Bývam tu!“ odvrkla som a uprene som sa naňho zahľadela. Popravde sa mi uľavilo, že tam bol sám a v duchu som sa karhala za svoje domýšľanie. Raz hádam využijem fantáziu aj prospešnejšie než na dohady o nevere. Napríklad na napísanie knihy.

„Táto informácia mi neunikla, neboj sa, no nemala si prespať u rodičov?“ zakryl sa na mieste, ktoré som v minulosti považovala za najlepšiu časť jeho tela.

„Narušila som ti plány?!“ oprela som sa o zárubňu dverí a sledovala, ako si schováva svoju pýchu v dvoch dlaniach. Po desaťročnom vzťahu to bolo groteskné.

„Nebud' paranoidná.“

„A ty nebud' vyplašený. Zajtra idem poslednýkrát do práce, takže som nemohla zostať u našich.“

„Vôbec nie som vyplašený! Mal som tu klientov, takže som po ich odchode neočakával žiadne návštevy!“

odsekol.

„S klientmi piješ víno za bieleho dňa?“ narážala som na fľašu. Martin mykol plecami, akoby to bol klasický postup realitného makléra.

„Muži si na zdarný obchod pripijú, ale to budem tebe ťažko vysvetľovať, keď len sedíš na stoličke,“ zachechtal sa povýšenecky.

„A mamička ťa nenaučila, že horúca voda v kombinácii s alkoholom ťa privedie maximálne k záchodovej mise?“

„To ťa trápiť nemusí, zlatko!“ dal si záležať na milom oslovení. V preklade mužskej reči by to znamenalo piča alebo niečo podobne ohavné. Priznávam, že posledný rok som bola paranoidná alebo pravdivo vecná, len sa moje dohady nepotvrdili. Martin mi dával čoraz viac dôvodov na pocit, že som nebola jediná v jeho živote a druhé husle som veru hrať nechcela. Veď už len tie prvé boli smútočne rozladené.

„Takže to čierne SUVčko patrí tvojej klientke?“ vyrukovala som so svojím podozrením. Keďže ma už pokladal za paranoidnú, mohlo mi to byť jedno.

„Vieš čo? Buď taká zlatá a prines mi z pracovne zápisník, kde si zapisujem evidenčné čísla a modely áut mojich klientov,“ podpichol ma ironicky.

„Nemusíš sa hneď urážať. Kladiem ti normálne otázky!“

„Nie, nekladieš mi normálne otázky, Alena! Opäť začínáš so svojimi fantazmagóriami!“

„Pozri, prišla som domov, lebo zajtra idem do práce a nezaškodilo by nám tráviť spolu viac času. Nemyslíš?“ nadvihla som obočie, uvedomujúc si, že som si dačo z maminých rečí vzala k srdcu. Zvyšok dnešnej dovolenky som

nechcela zabiť hádkami. V robote sme mali už to najhoršie za sebou a firmu čakala po vianočnom večierku týždenná dovolenka.

„Ukáž mi jedného chlapa, ktorý by rád trávil voľný čas s hysterkou!“ zasmial sa a načiahol sa za uterákom.

„Keby viem, aký budeš, radšej ostanem u našich.“

„Asi si aj mala. Aj tak je to jedno, večer nebudem doma.“

„Kde zase ideš?“

„Vieš, niekto musí aj pracovať,“ žmurkol, omotal si snehobiely uterák okolo bedier, vzal si telefón a stúpil mokrými nohami na biely koberček. Znervóznela som.

22.00

Do postele som si líhala sama. Martin si ustlal na gauči v pracovni, ktorá mala byť pôvodne detská izba. Sledovala som svetlo nočných lúčov, ktoré sa útržkami predieralo cez žalúzie. Každá žena vycíti, keď to už nie je ono. V začiatkoch ochladnutia nášho vzťahu som sa snažila byť milá, pozorná, sexi. Mučila som svoje telo v posilňovni a premávala sa po byte len v podväzkoch a s bradavkami vytrčajúcimi z čipkovanej podprsenky. Pripravovala som jedlo ako v reštaurácii hodnej Michelinskej hviezdy a snažila som sa byť pozorná a prívetivá, ignorujúc explózie zlosti, ktoré mi občas spôsobil. Pomohlo to? Nie. Sex som väčšinou iniciovala ja, jedlo som taktiež dojedala iba ja a rozhovory iba o ňom ma časom nebavili. Prestal ma volať na firemné akcie, nechodili sme do spoločnosti. Raz som bola vyžratá, potom na mňa nemal náladu alebo sa zabával s ľuďmi, ktorých hodnotový rebríček sa začínal tam, kde sa môj končil. Naučili sme sa spolu dýchať, i keď každý